

som muligt, og da Lovforslaget jo er stort og omfangsrigt, maa jeg derfor indskrænke mig i væsentlig Grad. Jeg vil blot sige, at Forslaget paa dette Punkt foreslaar indført en Generaldirektør og to Direktører, saaledes at den første ogsaa skal staa i Spidsen for en af Afdelingerne. Der er altsaa i Virkeligheden foreslaaet tre Direktører, en teknisk, en Trafik- og en Regnskabsdirektør. Denne Regnskabsdirektør vil jeg sige et Par Ord om. Ham er jeg særlig glad ved. Jeg maa maaske tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse et Par Ord af Kommissionens Betænkning, hvori hele Kommissionen enstemmigt — ikke blot Flertallet — og indstændigt opfordrer Administrationen til at lægge stor Vægt paa, at der ansættes en selvstændig Direktør for denne Afdeling af Styrelsen, nemlig Regnskabsvæsenet, med den Opgave at omordne og simplificere de derhen hørende Forhold. Disse Linier, som jeg her læser op, anser jeg som noget af det allervigtigste, der findes i hele Kommissionens Betænkning, og naar jeg nu ser, at der foreslaas en særlig Regnskabsdirektør i Overensstemmelse hermed, vil man jo nok kunne forstaa, at jeg modtager det med stor Glæde. Paa samme Sted, Side 24, har hele Kommissionen endvidere indstændigt opfordret til at indrette sig paa Beparelser her og der. Man udtaler om Centraladministrationen, at der „arbejdes med for stort Personale og udføres en Del Arbejde, som enten kunde spares eller uden Personalførøgelse faas udført paa Stationerne.“ Det have vi udtalt alle sammen, og det er Grunden til, at man har ment ikke blot at burde foretage Indskrænkning af Tallet paa de overordnede Embedsmænd, men ogsaa at stryge en Del Arbejde, hvorved en Del underordnede Embedsmænd overflødiggøres. Til Støtte herfor maa jeg maaske nævne nogle Tal fra Udlandet. Ifølge Kommissionens Betænkning er der alene i Bogholderkontoret og i Revisionskontoret, i det hele taget i de Kontorer i Centraladministrationen, som beskæftige sig med Regnskabsvæsenet, ansat 171 Personer. Ved de württembergiske Statsbaner, som have en Indtægt, der er dobbelt saa stor som vore Statsbaners, har man kun 140. Der hjælper man sig altsaa med 140 Personer i de samme Kontorer, hvor vi bruge 171, uagtet de endda have dobbelt saa meget at tumle med. Ved de badensiske Statsbaner, hvis Indtægter ere $2\frac{1}{2}$ Gang saa store som vore Statsbaners, hjælper man sig med 211 Personer, hvad der gan-

ske vist er et forholdsvis større Tal end i Württemberg, men dog forholdsvis langt lavere end vort. Med Hensyn til Personalet i øvrigt maatte jeg maaske gøre opmærksom paa, at det Aar for Aar stiger i en forbavns Grad. Jeg har ikke set Driftsberetningen for 1901—02, men jeg er aldeles vis paa, at naar vi faa den i Hænde, vil Tallet være oppe over 11,000. Det sidste, der foreligger for os, er Driftsberetningen 1900—01, og derefter var det 10,500—10,600. Det er i de senere Aar steget med langt over 500, nærmere 1,000 aarlig. For 2—3 Aar siden, da vi sad i Jernbanekommissionen, var det i alt 9,000. Et Personale, der er saa stort i Forhold til Driftens Omfang og i Forhold til, hvad der er at arbejde med, kender jeg ikke Eksempel paa noget andet Sted. Jeg skal saaledes nævne, at man i Sverige har et dobbelt saa stort Antal Banemil som her, nemlig 3,600 Kilometer, medens vi kun have 1,800 Kilometer, men dog har man ikke saa mange fast ansatte, som vi have. Den Gang vi havde 9,000, havde man kun 8,000 i Sverige. Hvorledes Forholdet er for Sveriges Vedkommende den Dag i Dag, ved jeg ikke, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det stiller sig paa samme Maade. Saa er der rigtignok den Omstændighed at bemærke, at i Sverige bruger man en hel Del Ekstrahjælp. Her hos os regner man paa en anden Maade. Dersom en Gaardmand eller i det hele taget en privat Mand vilde bedømme, hvor stort et Folkehold af Karle og Piger han behøvede i den travleste Tid af Aaret, og han saa vilde bevare dette Folkehold hele Aaret rundt, vilde han bære sig meget uøkonomisk ad. Nej, en privat Mand indretter sig paa en anden Maade. Han siger: Saa og saa mange faste Folk behøver jeg hele Aaret rundt, og i de travle Tider hjælper jeg mig saa med Ekstrahjælp. Saaledes gør man i Sverige ogsaa med Hensyn til Statsbanerne. Her tror jeg, man gør det modsatte. Jeg ser, at der rundt omkring paa de forskellige Stationer gaar Masser af Folk, som jeg ikke kan skønne have noget at bestille, jeg vil godt tro, at disse Mennesker maaske have meget travlt enkelte Dage eller enkelte Tider af Aaret, men det er meningsløst af den Grund at have dem gaaende hele Aaret rundt som fast ansatte. Det er ikke blot mig, men vistnok Kommissionens Flertal i det hele, der har den bestemte Følelse, at her er et Felt, hvor der kan udrettes saare meget, og jeg skønner ikke rettere, end at Lovforslagets og Motivernes Aand peger i Retning af, at